

2) A Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

(¹) HL C 47., 2004.2.21.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

2005. december 1-je

a C-14/04. sz. (a Conseil d'État előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Abdelkader Dellas és társai kontra Premier Ministre és társai ügyben (¹)

(Szociálpolitika – A munkavállalók biztonságának és egészségének védelme – 93/104/EK irányelv – A „munkaidő” fogalma – Hatály – A munkavállaló számára, különösen a maximális heti munkaidő tekintetében, előnyösebb felső határt előíró nemzeti szabályozás – A munkaidő tartamának meghatározása bizonyos szociális létesítményekben – A munkavállalónak a munkahelyen való jelenlétével járó ügyelet – Az ügyelet alatti tevékenység nélküli időtartam – A jelenléti idő differenciált számításának nemzeti rendszere a tevékenység intenzitása alapján)

(2006/C 36/13)

(Az eljárás nyelve: francia)

A C-14/04. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Conseil d'État (Franciaország) a Bírósághoz 2004. január 15-én érkezett 2003. december 3-i határozatával terjesztett elő az előtte Abdelkader Dellas, a Confédération générale du travail, a Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFTD, a Fédération nationale de l'action sociale Force ouvrière és a Premier Ministre, a Ministre des Affaires sociales, du Travail et de la Solidarité között, az Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social részvételével folyamatban lévő eljárásban, a Bíróság (második tanács), tagjai: C.W.A. Timmermans tanácselnök, R. Schintgen (előadó), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris és G. Arestis bírák, főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer, hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos, 2005. december 1-jén meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 1993. november 23-i 93/104/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely a munkavállalók által bizonyos szociális és egészségügyi-szociális létesítményekben végzett, a tényleges munkavégzés helyén fizikai jelenlétükkel járó ügyeleti idő

tekintetében a tényleges munkaidő számítására az alapeljárásban vitatotthoz hasonló egyenértékűségi rendszert ír elő, amennyiben az ezen irányelvben a munkavállalók biztonságának és egészségének hatékony védelme érdekében meghatározott minimumkövetelmények betartása nem biztosított.

Ha a nemzeti jog – különösen a maximális heti munkaidőre nézve – a munkavállalók számára előnyösebb felső határt határoz meg, az irányelvben megállapított, a munkavállalók védelmét szolgáló szabályok betartásának vizsgálatára kizárólag az irányelvben előírt vonatkozó küszöbököt és felső határokat kell alkalmazni.

(¹) HL C 59., 2004.3.6.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

2005. december 8.

a C-33/04. sz. az Európai Közösségek Bizottsága kontra Luxemburgi Nagyhercegség ügyben (¹)

(Tagállami kötelezettségzegés – Távközlés – 97/33/EK irányelv – 7. cikk (5) bekezdése – A költségvetési rendszerek megfelelőségének hatáskörrel rendelkező független szervvel való ellenőrzésére és megfelelőségi nyilatkozat közzétételére irányuló kötelezettség – 98/10/EK irányelv – 18. cikk (1) és (2) bekezdése – A költségvetési rendszer megfelelőségének a nemzeti szabályozó hatóság általi ellenőrzésére és megfelelőségi nyilatkozat évenkénti közzétételére vonatkozó intézkedések helyes alkalmazásának hiánya – Elfogadhatóság – Keresetindításhoz fűződő érdek – Pert megelőző eljárás – Védelemhez való jog – 2002/19/EK, 2002/21/EK és 2002/22/EK irányelv – Átmeneti rendelkezések – Tagállamok tartózkodása az irányelv átültetési határidejéig az ezen irányelvben előírt eredmény elérését komolyan veszélyeztető rendelkezések meghozatalától – Összekapcsolási referenciaajánlat)

(2006/C 36/14)

(Az eljárás nyelve: francia)

A C-33/04. sz. az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazott: W. Wils és M. Shotton) kontra Luxemburgi Nagyhercegség (meghatalmazott: M. Thill és S. Schreiner, segítők: A. Verheyden és F. Bimont avocats) ügyben, EK 226. cikk alapján kötelezettségzegés megállapítása iránt 2004. január 29-én benyújtott kereset tárgyában, a Bíróság (második tanács), tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris, G. Arestis (előadó) és J. Klucka bírák, főtanácsnok: F. G. Jacobs, hivatalvezető: H. von Holstein hivatalvezető-helyettes, 2005. december 8-án meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő: